

Водоп'ян Денис Володимирович
курсант факультету підготовки фахівців
для підрозділів кримінальної поліції ДДУВС

УКРАЇНА – ПРАВОВА ДЕРЖАВА: РЕАЛІЇ ТА МОЖЛИВИЙ РОЗВИТОК

На сьогоднішній день майже всі держави у світі можна назвати правовими. І наша держава не є винятком. Але є такий парадокс це те, що в нашій країні принцип правової держави закріплено в Конституції України ст.1 та це означає, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю; права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави, яка відповідає перед людиною за свою діяльність; усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах; конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані; при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод; кожна людина має право на вільний розвиток своєї особистості, якщо при цьому не порушуються права і свободи інших людей, та має обов'язки перед суспільством, в якому забезпечується вільний і всебічний розвиток її особистості; громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом; конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України [1].

Та основна проблема полягає в тому, що більше половини з цих пунктів не є реалізованими та напевне менш всього є реалізованим утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави, яка відповідає перед людиною за свою діяльність. Адже, як на наш час простий робітник може прожити на установлений прожитковий мінімум, не говорячи вже про людей, які просто фізично не можуть працювати у зв'язку з віковими ознаками. І ціни на комунальні послуги, продукти та предмети побуту не зовсім демократичні та все це призводить до погіршення рівня життя, що тягне за собою збільшення рівня злочинності в нашій державі [2].

І все ж таки на даний момент в нашій державі почалися спроби реалізації концепції правової держави, та для її реалізації Україні, на мою думку, залишається здобути такі ознаки, як: наявність розвинутого громадянського суспільства, тому що існування правової держави неможливе без громадянського суспільства, як і навпаки. Верховенство права, поширення вимог і норм Конституції та законів на діяльність усіх громадських і політичних інституцій. Правова рівність усіх громадян, пріоритет прав людини над законами держави. Поділ державної влади на законодавчу, виконавчу й судову, стримування й урівноваження ними одна одної. Розв'язання питань і прийняття

загальних рішень за ознакою більшості, але з урахуванням прав меншості. Визначальна роль суду у розв'язанні всіх спірних питань, підконтрольність йому всіх громадян та інституцій; можливість оскарження судовому порядку неправомірних дій держави; юридична взаємовідповідальність держави і особистості. Легальна діяльність не лише правлячих, а й опозиційних партій, об'єднань, рухів. А пріоритетна роль в концепції правової держави належить принципу верховенства закону в усіх сферах життєдіяльності держави і суспільства. Зміст цього принципу охоплює дві сторони. Перша полягає в тому, що дозволено все, що не заборонено законом. Дія цієї сторони насамперед поширюється на відносини держави з особою, яка стає найвищою цінністю. Ці відносини мають визначатися тенденцією до самообмеження влади держави над особою, пріоритетом її інтересів перед усіма іншими цінностями. Друга сторона верховенства закону полягає в тому, що в правовій державі найвищим принципом є безумовне підкорення усього і всіх закону. Для правової держави характерна кардинальна зміна відносин між нею і особою та громадянином. Зміст цього принципу охоплює такі складові: непорушність прав і свобод людини, широка система їх гарантій, соціально-правова захищеність особи, усіх її цінностей, реальність судового захисту прав та інтересів людини. А в Україні такі відносини не зовсім створені для її громадян, відсутній певний державний орган, який займався б створенням певної інфографії проблематики громадян України. Без такого на мою думку країна не може стати правовою, адже як вона зможе за допомогою закону врегулювати та вирішувати проблеми громадян своєї держави [3].

Як відомо права держава не може існувати без наявності громадянського суспільства. Яке в нашій країні не реалізовано, на мою думку це проблема, яка доторкнулася суто громадян нашої держави. Тобто в цьому не має вини нашої політичної системи, адже існує безліч можливостей реалізувати та розвивати свої інтереси, але у зв'язку з менталітетом наших громадян не можливо створити дійсно громадянське суспільство, адже кожен турбується сам про себе і не думає про майбутнє своїх дітей та своєї батьківщини. Цю проблему можливо усунути лише за допомогою масової агітації не боятися проявляти свої інтереси та потреби, яку потрібно спрямувати на школи, тобто для покоління, яке ще не досягло повноліття, яке ще має змогу стати національно свідомим [4].

Отже, з усього вище мною сказаного можна зробити висновок, що Україна хоча де-юре і є правовою державою та де-факто – ні. Це насамперед має зовнішній прояв у економіці та рівні проведення дозвілля громадянами нашої держави, і всі умови в основному вилазять “боком” у збільшенні рівня злочинності та соціальної деградації наших громадян. Для усунення таких проблем нашій державі потрібно зміцнити правове охоплення проблем громадян, вдосконалити систему освіти та надати більше повноважень для органів виконавчої влади, які є безпосереднім механізмом регулювання прав та свобод громадян. Також на мою думку при прийнятті якихось рішень на державному рівні треба відштовхуватись від більш досконалих закордонних правових ак-

тів та їх Європейського досвіду роботи у сфері права.

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). - 1996. - № 30. - Ст. 141.
2. Селиванов А. Проблемы законотворчества и Конституционный Суд Украины // Голос Украины. – 2004. – 7 сентября.
3. Загальна теорія держави і права: Підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих навчальних закладів / М.В. Цвік, В.Д. Ткаченко, Л.Л. Рогачова та ін., За ред. М.В. Цвіка, В.Д., Ткаченко, О.В. Петришина. – Харків: Право, 2002. – 432с.
4. Брегеда А. Ю. Основы политологии: Навч. посібник. — Вид. 2-ге, перероб. і доп. — К.: КНЕУ, 2000. - 312 с.

Драндабула Карина Ігорівна
слухач магістратури факультету
підготовки фахівців для органів
досудового розслідування ДДУВС

Науковий керівник –
доцент кафедри теорії та історії
держави і права, к.ю.н., доц.

Філянina Л.А.

ДО ПИТАННЯ ЄВРОСКЕПТИЦИЗМУ СЕРЕД ДЕРЖАВ-ЧЛЕНІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

В той час, коли Україна робить всі можливі зусилля для якнайшвидшого вступу до ЄС, сам Союз переживає не найкращі часи. Кризові явища в економіці союзу породжують кризу його інституцій, політичного та культурного характеру, розвиток євроскептицизму. Неузгодженість поглядів держав-учасниць на майбутній розвиток Союзу, відсутність єдиного погляду щодо доцільності розширення ЄС є причинами сепаратистських настроїв у Великобританії (Шотландія, Північна Ірландія), Іспанії (Країна Басків, Каталонія, Галіція), Франції (Корсика) та Бельгії (Фландрія). Крім того, можливий вихід Британії з ЄС може призвести до негативних наслідків, що можуть вплинути на перегляд політики розширення та інтеграції. Актуальність даного питання для України полягає в тому, що при існуванні проблем внутрішнього характеру ЄС, виникає запитання щодо доцільності розширення Союзу, шляхом набуття членства нашої держави. Дослідження проблем реформи розвитку ЄС та його орієнтирів є необхідним на шляху до інтеграції.

Підписавши Лісабонський договір, Європейський Союз мав на меті шлях поглиблення інтеграційних процесів, розширення на Сході, подальшої внутрішньої консолідації ЄС і зміцнення позицій та ролі Європейського Союзу у світі. Договір було укладено з метою подальшого поглиблення інтеграції в межах ЄС та виключали можливість обмеження інших держав-учасниць